

Arrest

nr. 80 415 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. MARCHAL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient een asielaanvraag in op 30 juli 2010. Op 15 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker deed een tweede asielaanvraag op 12 september 2011

waarin hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn thuisland na afsluiting van zijn eerste asielaanvraag. Op 7 oktober 2011 werd een beslissing genomen tot weigering tot in overwegingname

van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Tegelijk kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag luidt als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 30 juli een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 13 december 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 juni 2011 een beslissing hem tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschaming. Overwegende dat de betrokkene op 12 september 2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een uittreksel uit het geboorteregister naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de Belgische asielinstanties nooit stelden dat de betrokkene niet de nationaliteit of identiteit zou hebben die hij beweerde te hebben. Overwegende dat de betrokkene een attest van twee personen naar voren brengt die zijn motieven bevestigen waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke attesten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat een attest van kennissen van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag, dat ze terugslaan op de motieven die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat hieraan geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene internetartikels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze algemeen van aard zijn, dat de betrokkene er niet in wordt genoemd. Overwegende dat de betrokkene een attest van verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene een attest naar voren brengt dat hij in België een cursus volgde waarbij opgemerkt moet worden dat dit document op geen enkele wijze de motieven van de betrokkene om zijn land van herkomst te verlaten, ondersteunt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Uit voering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 5 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde liet bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de artikelen 58 en 60 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en uit de artikel 7 § 1' van de Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aangezien dat de beslissing van vasthouding in een bepaalde plaats als volgt gemotiveerd is: (...).Aangezien dat de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziet: (...).Aangezien dat krachtens deze bepalingen, een administratieve handeling dus onwettig is, indien ze niet uitdrukkelijk gemotiveerd is of er geen afdoende, gevestigde en aanvaardbare grondredenen in staan; Dat het voor verschillende redenen het geval van de betwiste beslissing is; Dat de tegenpartij inderdaad heeft verzuimd om zijn beslissing formeel toe te lichten rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker; Dat bijgevolg de onvolledige motivatie van de betwiste beslissing is samenstellend om de schending of een voornaamste en volstreekte recht van de Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens waaraan de tegenpartij als Staat meer als verplicht is. Ze is ook door deze bepalingen meest betrokken; Aangezien dat de verzoeker op 31 mei 2011 bij het eerste asielaanvraag verhoord werd; Dat hij tevoren het initiatief had genomen om bewijzen te verzamelen die zijn verklaring kunnen versterken; Dat na zijn verhoor een termijn van 5 werkdagen

hem gegeven werd om deze documenten te kunnen ontvangen; Dat ondanks al zijn inspanningen de documenten niet op tijd aangekomen zijn; Aangezien dat vanaf ontvangst van deze documenten, de verzoeker een tweede asielaanvraag ingevoerd heeft; Dat deze documenten de oorspronkelijke feiten bewijzen, op basis van zijn eerste asielaanvraag; Dat het om zijn geboorteakte; artikels van internet die het geweld bewijzen dat in Colombia nog steeds bestaat ; en twee attesten van naastbestaanden kennissen van de verzoeker; Dat de tegenpartij deze documenten niet correct geanalyseerd heeft; Dat de tegenpartij deze documenten enkel en alleen afgewezen heeft; Aangezien dat als het waar is dat in deze artikels uit het internet niet bijzonders over de verzoeker gaat, informeren ze toch over het geweld dat in dat land nog altijd heerst; Dat als vorige administratiebediende de verzoeker bijzonders betrokken is; Aangezien dat de tegenpartij de beweert dat niets bewijst dat zijn deze documenten verstuurd werden; Dat dit bewijsgrond kan niet in aanmerking genomen zijn; Dat inderdaad het voor de verzoeker onmogelijk is om een zulke bewijs te brengen; Dat de verzoeker bij zijn verhoor aangekondigd had, dat hij op deze documenten wachtte; Dat deze zending zijn beweringen bevestigt; Aangezien te meer dat de betwiste beslissing de verzoekers verwijt niet in het bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visa; Dat de verzoeker niettemin in het bezit is van een geldig paspoort; Dat hij zij bij zijn eerste asielaanvraag hij de CGVS zijn paspoort indiende; Dat zijn paspoort in Italië afgeleverd werd, op 12 februari 2004; Dat zijn paspoort tot 2014 geldig is; Aangezien dat het waar is dat de verzoeker maar over een kopie beschikt; Dat het origineel hem ontstolen werd; Dat gezien de middelen waarover de tegenpartij beschikt het gemakkelijk zou geweest zijn om de Italiaanse overheid daarover te ondervragen; Dat men vast moet stellen dat geen enkel stap ondernomen werd; Aangezien dat de tegenpartij een kennelijke vergissing gemaakt heeft bij het waarderen van de door de verzoeker ingediende elementen op basis van het indienen van een tweede asielaanvraag;"

2.2. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

De verzoekende partij voert bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Het behoort bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekende partij is na de afwijzing van de voorgaande asielaanvraag niet teruggekeerd naar haar land van herkomst. De tweede asielaanvraag werd geweigerd omdat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht waaruit blijkt dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker legde een uittreksel voor uit het geboorteregister. Hierover wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker dit reeds bij de eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen. Er is ook nooit beweerd door de Belgische asielinstanties dat zijn nationaliteit of identiteit betwist worden. Hij brengt twee attesten voor van personen die zijn asielmotieven bevestigen. Deze attesten had verzoeker kunnen voorleggen bij zijn eerste asielaanvraag. Bovendien kunnen deze attesten van kennissen geen officiële documenten vervangen en hebben ze een gesolliciteerd karakter. Tot slot slaan de verklaringen

op de asielmotieven van verzoeker, waaraan de Belgische asielinstanties geen geloof hebben gehecht in de eerste asielprocedure. De internetartikels over geweld in Colombia zijn van algemene aard, en er wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in vermeld wordt. Het attest van verzending dat verzoeker voorlegt, bewijst dat hij een zending heeft ontvangen, maar niet wat de inhoud was van deze verzending. Het attest dat verzoeker voorlegt dat hij een cursus volgt in België wordt ook niet beschouwd als nieuw element, omdat het niets bijdraagt tot zijn asiel -en vluchtmotieven.

In de beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd, waarvan werd aangetoond dat hij ze niet al eerder had kunnen voorleggen. Verzoeker verklaart dat hij aan het wachten was op deze documenten, maar ze niet tijdig had ontvangen om de eerste asielprocedure nog te kunnen beïnvloeden. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom het voor hem onmogelijk was om zijn dossier niet beter voor te bereiden, en tijdig met de nodige documenten voor de dag te komen. Verzoeker beweert op 29 juli 2010 in België te zijn toegekomen en deed op 30 juli 2010 zijn asielaanvraag. Hij werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31 mei 2011 en had derhalve bijna een jaar de tijd om zijn dossier voor te bereiden. Verzoeker betoogt te weinig tijd te hebben gehad om zijn dossier te stofferen, dit kan echter in het licht van dit feitenrelaas niet geloofwaardig worden genoemd. Verzoeker maakt niet duidelijk hoe het verzendbewijs in verband kan worden gebracht met de documenten die er mee zouden verstuurd zijn. De vaststelling die gemaakt wordt in de beslissing, namelijk dat het verzendbewijs alleen aangeeft dat verzoeker een zending heeft ontvangen, en geen bewijs is van de inhoud ervan, blijft derhalve overeind. De internetartikels over geweld in Colombia bevatten geen informatie over verzoeker persoonlijk. Het volstaat niet dat hij verwijst naar de algemene veiligheidstoestand in zijn land, om zijn persoonlijke vlucht- en asielmotieven hard te maken. Uit de artikels blijkt alleszins geen persoonlijke dreiging die zijn vluchtmotieven kunnen onderbouwen. Deze artikels kunnen in geen geval in verband gebracht worden met verzoekers persoonlijke situatie.

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker ontkent dit. Hij betoogt wel een geldig paspoort te hebben, maar het is gestolen. Hij bezit enkel nog een kopie.

Verzoeker bevestigt op deze manier de motivering van de beslissing alleen maar. Hij legt geen bewijzen voor dat zijn paspoort gestolen werd, en bovendien bewijst hij geen enkele inspanning om terug in het bezit te komen van een geldig paspoort. Het is aan verzoeker om daarvoor de nodige inspanningen te doen. Zelfs als verzoeker het bestaan van een paspoort kan aantonen, dan nog heeft hij niet aangetoond dat hij over een geldig visum beschikt. De vaststelling dat verzoeker illegaal in het land is, blijft overeind.

Dat de attesten van kennissen een gesolliciteerd karakter hebben, wordt door verzoeker niet betwist, waardoor dit motief overeind blijft.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC